

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Af en endnu Levendes Papirer

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-lp-txt-shoot-ide10124c0-4883-4454-99f4-81eb599656d5.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog endnu et Afsnit af hans Liv har Digteren forbeholdt sig for tredje Bind, og de faa Sider, der beskæftige sig hermed, ere da ogsaa saa Noget nær det Eneste i det hele Bind, der egentlig har med Romanen at gøre; thi det Øvrige, som omtrent ikke indeholder Andet end Løst og Fast af Andersens Erindringer, indsmugede i Naomis Dagbog, lod sig bedst udgive særskilt, og dersom Hr. Andersen saa synes, saa vilde vi give den lille Bog til Motto: Andersen: *Kun en Spillemand* 1 D. p. 70. »Ved hvert Præg af en ældre Tid kom Skrædderen altid til at tænke paa, hvad Lignende han havde seet, og han gjorde da Sammenligninger. Hvad Hjertet tænkte, maatte Munden sladdre om, enten det saa morede de Andre eller ei.« 12 Aar nemlig efter at vi sidste Gang have hørt Noget om Christian, lader nu Forfatteren ham træde op for os som en stakkels Spillemand, der om Søndagen spiser hos Luzie og hendes Mand, Skolelæreren dersteds, som endnu tænker paa Naomi og samler Penge for engang at hjælpe hende, hvis hendes Flugt med Ladislaus skulde have styrtet hende i Ulykke, kort sagt vi finde et Menneske, som søger, saa godt han kan, at trøste sig over Skuffelsen af utidige Forventninger; men vistnok er det, at der aldeles ikke er Noget i ham, som tyder hen paa et fordums Genie; man erfarer ikke engang Noget om hans Spil; vist nok er det, betræffende hans Hændelsers hele Skare, at hverken nogen enkelt eller alle tilhobe vilde have været istand til at knække et blot nogenlunde Genie. Vi erfare, at han hører til de Hellige. At gøre ham til Een af dem er ingen Kunst, dertil behøver Andersen blot Papir og Pen, og det er jo næsten blevet til et Sprichwort at blive »hellig,« naar man ikke kan tage sig i Verden. At anskueliggjøre, hvorledes han kunde blive det, og det Symptom, som laa ham nærmest, har Andersen fritaget sig for, han er overhovedet bedre skikket til at fare afsted i en Diligence og bese Europa, end til at skue ind i Hjerternes Historie. Føie vi nu hertil, at Andersen lader det gaae Faderen omtrent som Sønnen, idet han, modificerende et gammelt Kneb, naar man ikke kan paa en skikkelig Maade blive af med en eller anden Person, da at putte ham i et Kloster paa en ret besynderlig Maade, lader ham gaae i Kloster, dog ikke for der at finde Trøst for fejlslagne Forhaabninger, Hvile for sin Sjæl, saaledes som Middelalderens Dybsind forestillede sig det, og det er saa vist, som jeg skriver dette, at det er Sagnet om Venusbjergget, der altid har Klostret i Baggrunden, der har forledet Andersen – men af Frygt for ellers at komme til at sulte ihjel (3, 65) et nyt og meget poetisk Motiv til at blive Catholik; føie vi hertil at Gudfaderen hænger sig, saa kan vi med temmelig Ret sige, at den hele Familie kommer paa en unaturlig Maade af Dage. Forfatteren af disse Linier er derimod saa heldig, saa troer han, her paa en naturlig Maade at kunne ende sin Omtale af » *Kun en Spillemand,*« forsaavidt den skulde skee, og forsaavidt den kun kunde skee fra det i det Foregaaende givne Standpunkt. –